

PROLONGACIONS DE JORNADA AIXÍ NO ES COMBAT L'ESTRÈS

Davant la freqüent impossibilitat d'acabar la feina dins de la jornada que tenim pactada, i per la qual ens paguen, alguns companys i companyes consideren que la prolongació és l'única alternativa que els permet reduir l'acumulació de tasques pendents.

És un error, perquè les prolongacions no formen part de la solució: són part del problema.

Hem de ser conscients que, en la mesura que la prolongació sigui una pràctica habitual, el banc no tindrà motius per a resoldre les causes que la provoquen: des de l'angoixant pressió pels objectius fins la manca de plantilla, passant per una molt millorable organització del treball o una modificació a fons del pervers i piramidal sistema d'incentius existent (l'AVE-DOR).

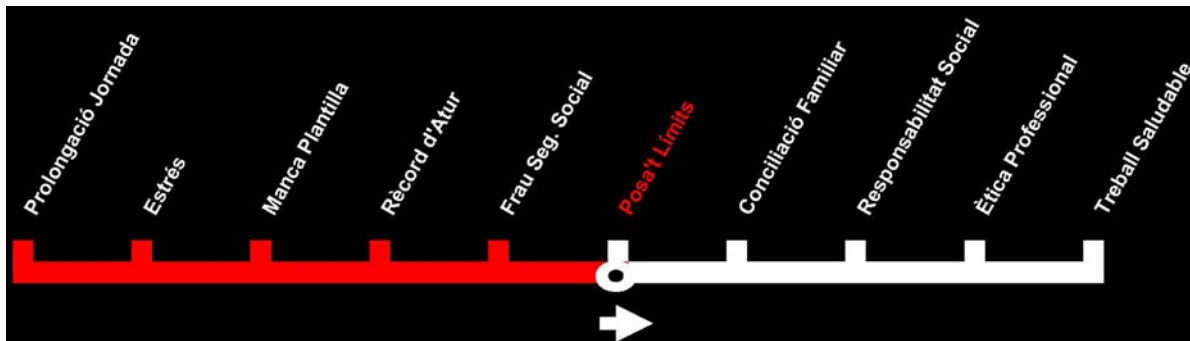
Al BBVA gaudim d'una de les millors jornades pactades que existeixen al món laboral, una jornada assolida amb anys de lluita i de negociació. Són 35 hores setmanals, en còmput anual, amb tots els dissabtes festa, 25 dies efectius de vacances, etc. Per una part de la plantilla, aquesta jornada és una saludable realitat. Per altra, un pacte de paper.

Què passaria si tothom deixés de prolongar? És evident que el banc no podria continuar com fins ara i hauria de canviar. Potser s'adequarien els objectius a les possibilitats reals d'assolir-los. Potser es revisaria la dotació de plantilla a moltes oficines i departaments. Potser es reduiria el nombre de persones amb baixes per angoixa o depressió, i el de persones que només poden treballar medicant-se contra aquests mals. Potser la vida laboral seria més saludable, més compatible amb la resta de la vida.

En una mena de món al revés, alguns i algunes arriben a considerar que qui compleix la seva jornada és insolidari. En aquest món, el "companyerisme" consisteix en acceptar resignadament tot el que mana l'empresa, renunciar a la pròpia vida personal i contribuir a que l'abultat AVE de l'alta direcció no pateixi cap minva. És una perversió del terme, és clar, perquè companyerisme és exactament el contrari: complir el nostre contracte de treball, practicar els drets laborals que tant ens ha costat guanyar i ajudar que la resta de companys i companyes no pateixin els errors o les desproporcionades exigències del banc.

Molts anys de prolongació no redueixen l'estrès. El que fan és acumular-lo, amb efectes nocius per a tothom, encara que variables en el grau i en el moment en que apareixen.

L'únic requisit per evitar les prolongacions és prendre la decisió de fer-ho, **posar-se límits**. A partir d'aquest moment, haurem donat la primera i més important passa per a combatre aquesta xacra.

Sí algú creu que aquesta decisió pot comportar-li problemes i conflictes, si algú té por, ha de saber que **CCOO som la garantia que els pactes es compleixin i els drets es respectin**. Els drets s'han d'exercir individualment, però en fer-ho compteu amb el suport de CCOO i de tots els companys i companyes que ja ho fem.

Avança en el teu trajecte fins el treball saludable!

23 de gener de 2014